

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4Csp/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201927
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbara Fedurcová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8220201927.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Barbarou Fedurcovou v spore žalobcu: P.Á. T., L.: XX.XX.XXXX, J. J., G. Š. Y. XX, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Igor Šofranko, sídlo AK Svidník, ul. Sov. Hrdinov 163/66, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej: JUDr. Katarína Hegedúšová - advokátka, sídlo AK Bratislava, Majerníkova 3/A, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.005,62 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 03.11.2020 voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.005,62 Eur a náhrady trov konania titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

2. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 4Csp/13/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa, úspešný. V odôvodnení rozsudku sa konštatuje, že z úverovej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX č. XXXXXXXXXX uzavretej medzi stranami vyplýva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 700 Eur. Žalobca sa zaviazal žalovanej zaplatiť túto sumu, zvýšenú o poplatok 490 Eur, spolu 1.190 Eur. Žalovaná v zmluve o úvere použila neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež konala spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa o sumu 1.705,62 Eur, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Ako spotrebiteľa žiadal primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie požadoval vo výške 2.005,62 Eur, pričom nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaná na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila o sumu 1.705,62 Eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požadoval 300 Eur.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila dňa 07.12.2020 a navrhla žalobu zamietnuť. Uviedla, že žalobca nijakým relevantným spôsobom neodôvodnil vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Mala za to, že žalobcovi žiadne finančné zadosťučinenie neprislúcha. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobcovi nevznikla. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, považuje žalovaná priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerané. Navrhla, aby súd pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania primeraného zadosťučinenia napriek tomu, že sám viacnásobne porušil ustanovenia úverovej zmluvy. Žalobca sám konal pri uzatváraní zmluvy ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje

sa ich dodržiavať. Ďalej tiež prehlásil, že si zmluvu prečítal, uzatvoril ju vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Zákon bližšie nekonkretizuje, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti, plynúce mu z existujúceho záväzkového vzťahu. Takisto nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nesleduje reparačnú funkciu tak, ako je to v prípade náhrady škody. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma, dostáva sa do popredia kompenzačná funkcia. V predmetnej veci bolo žalobcovi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda nie je čo kompenzovať.

4. Žalobca sa na výzvu súdu k vyjadreniu žalovanej, vyjadril podaním doručeným dňa 28.01.2021. Uviedol, že spotrebiteľské právo je založené na myšlienke ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou obchodníkov. Jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe. Ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu spotrebiteľa, nevylučujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. Právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi. Zo zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku, ako ho prežíval a podobne. Spotrebiteľ má tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi. Rozsah zisteného spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia rozširovať ani zužovať a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať. Záverom žalobca poukázal na prax súdov, kedy prevažuje priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť a osobitne vo veciach, v ktorých sa aj dodávateľ na úkor spotrebiteľa skutočne bezdôvodne obohatil a spotrebiteľ bol nútený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, a to vo veci vedenej pod sp.zn.: 4Co/59/2019 a 7Co/125/2019. Tiež poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žilina vo veci vedenej pod sp.zn.: 14C/295/2014, kedy bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.194,98 Eur, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Záverom uviedol, že zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a peňažným zadosťučinením ako jej doplnkom alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou.

5. V reakcii na vyjadrenie žalobcu, žalovaná v podaní súdu doručenom dňa 14.09.2021 uviedla, že k relevantným skutočnostiam sa už vyjadrila a na ich obsahu trvá.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a právnu zástupkyňu žalovanej. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie dostavil. Právna zástupkyňa žalovanej sa na pojednávanie nedostavila, pričom podaním doručeným súdu dňa 14.09.2021 ospravedlnila svoju neúčast' a súhlasila s vykonaním pojednávania v jej neprítomnosti. Keďže boli splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti žalovanej, súd vec postupom podľa § 180 C.s.p. prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti.

7. Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením listín, a to Rozsudkom Okresného súdu Bardejov 5.júna 2019, č.k.: 4Csp/13/2017 - 112 v spojení s opravným uznesením, písomnými vyjadreniami strán konania, ako aj ďalším obsahom súdneho spisu, a zistil tento skutkový stav:

8. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 5.júna 2019, č.k.: 4Csp/13/2017 - 112 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienok, súd zaviazal žalovanú, aby zaplatila žalobcovi sumu 1.705,62 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 06.07.2017 do zaplattenia. Tiež určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX X. XX.XX.XXXX, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru - bod 12. o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so

všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň rozhodol o povinnosti nahradiť trovy konania žalobcovi v rozsahu 100%. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 01.08.2019. Opravným uznesením súd opravil chybu v písaní priezviska žalobcu. Súd v dôvodoch uviedol, že z vykonaného dokazovania a to z vylúču žalobcu vyplynulo, že predmetný úver potreboval za účelom vyrovnania dlhov, ktoré mal jednak voči známym ako aj voči bývalému zamestnávateľovi. Žalobca nevedel prečo v zmluve bolo vyznačené políčko na výkon podnikania, avšak zamestnancovi žalovaného pri vybavovaní úveru uviedol, že nie je zamestnancom, ale má živnostenské oprávnenie. Žalobca žiadne finančné prostriedky na výkon podnikania nepotreboval, keďže naďalej vykonával prácu pre svojho pôvodného zamestnávateľa, avšak už nie na základe pracovnej zmluve ale na základe živnostenského oprávnenia. Na základe uvedeného má súd za to, že predmetný údaj o účele použitia finančných prostriedkov uvedený v zmluve o úvere nezodpovedá skutočnosti a že žalobca dostatočne preukázal, že úver na účel podnikania nepotreboval. So zreteľom na všetky uvedené okolnosti a náležité vysvetlenie, ktoré žalobca poskytol, prešlo dôkazné bremeno na vyvrátenie týchto skutočností na žalovaného, ktorý sa však na pojednávaní dňa 5.6.2019, kde sa tieto okolnosti dokazovali nezúčastnil a okolnosti a vysvetlenia uvádzané žalobcom nevyvrátil a nenavrhol v tomto smere žiadne dokazovanie. Javí sa, že ide skôr o účelové uvedenie účelu predmetného úveru, ktorý nezodpovedá skutočnosti, a to práve z dôvodu vyhnutia sa posúdenia právneho vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského medzi účastníkmi predmetnej zmluvy o úvere, t.j. sporovými stranami. Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že predmetná úverová zmluva bola uzatvorená platne, na jej základe čerpal žalobca úver a postupne ho splácal. Pokiaľ ide o náležitosti úverovej zmluvy, tie stanovuje § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa ods. 2 písm. g) musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z predloženej úverovej zmluvy vyplýva, že táto údaj o RPMN neobsahuje. Vzhľadom na nedodržanie vyššie uvedenej obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere, tento sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. Keďže poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobca ako dlžník bol povinný žalovanému ako veriteľovi vrátiť iba ním poskytnutú sumu finančných prostriedkov, t.j. sumu 700,- Eur. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania žalobca do dňa podania žaloby uhradil na svoj dlh celkovo sumu 2.405,62 Eur. Z uvedeného dôvodu došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, keďže tento prijal od žalobcu plnenie bez právneho dôvodu a to vo výške 1.705,62 Eur (2.405,62 - 700), ktoré je v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka žalovaný povinný vydať žalobcovi. Poplatok je uvedený v bode 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, pričom celkovo predstavuje poplatok za poskytnutie úveru sumu 490,- Eur, z ktorej tretinu predstavuje úrok a dve tretiny náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu so všetku administratívou s tým spojenou. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 700,- Eur, pričom sa zaviazal vrátiť 1.190,- Eur. Z toho je zrejmé, že administratívny poplatok tvorí podstatnú časť odplaty, ktorú mal žalobca vrátiť žalovanému. Súd tento poplatok vyhodnotil ako neplatný z dôvodu rozporu s § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona. Obchádzanie zákona videl súd v tom, že dojednaním tak vysokého administratívneho poplatku, prevyšujúceho úrok, nie je ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mal spôsobiť neúmerne navýšovanie úveru. Samotné dojednanie administratívneho poplatku protizákonné nebolo a v čase uzavretia úverovej zmluvy právnym predpisom nebola ani stanovená resp. obmedzená výška úroku pri úveroch. Z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je však zrejmé, že dojednanie úrokov v neprimeranej výške bolo a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Taktiež výška administratívneho poplatku je 46,66 % z poskytnutej čiastky a teda je nepochybné, že takýto poplatok značne prevyšuje náklady, ktoré má žalovaný s vypracovaním a uzatvorením zmluvy, a preto je takýto poplatok neprimeraný a aj z tohto dôvodu sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd je preto toho názoru, že administratívny poplatok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľný.

9. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „zdrúženie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

10. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. V prejednávanvej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o vyššie citované zákonné ustanovenie, ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalobca teda relevantným spôsobom preukázal porušenie zákonnej povinnosti žalovanej poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez nepriateľných, a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobcu dôvodná.

12. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). Inštitút reálnu náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Sankcie za diskriminačné správanie musia byť „účinné, primerané a odradzujúce“ (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 7.12.2017).

13. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

14. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá nemôže byť svojvoľná, je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Odôvodnenie priznanej výšky musí byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2020 zo dňa 18.08.2020).

15. Žalovaná namietala, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v prípadoch, ak porušenie práv nemožno napraviť inak. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že pri

opodstatnených nárokoch spotrebiteľov nepostačuje len strohé konštatovanie súdu o porušení práv určením neprijateľnej zmluvnej podmienky, vyslovením bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru alebo uložením povinnosti žalovanému dodávateľovi vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom, samozrejme za predpokladu, že spotrebiteľ toto svoje právo uplatní. Okrem toho súd zohľadnil aj sankčnú funkciu, predovšetkým preventívnu zložku priznania finančného zadosťučinenia, aby dodávateľ od obdobných konaní, ktoré by mohli v budúcnosti nastať.

16. Podľa názoru súdu výška žiadaného priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, ani zneužitie práva, ale legitímny a legálny nárok spotrebiteľa priznaný mu zákonom.

17. Vyhodnotiac všetky okolnosti veci, súd považoval žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 1.705,62 Eur a 300 Eur za primerané v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaná ako dodávateľ pripravila zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a zároveň obsahovala neprijateľnú podmienku ohľadne administratívneho poplatku, a to napriek predchádzajúcim rozhodnutiam súdov Slovenskej republiky, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Žalovaná vo vzťahu k žalobcovi požadovala zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žalobca na úver zaplatil sumu 2.405,62 Eur a následne sa musel žalobou domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky pritom žalovaná nenavrholo mierne riešenie veci, žalobca sa svojho práva musel domáhať v spore trvajúcom dva roky. Pritom bolo preukázané, že žalobca si sumu 700 Eur požičal ako fyzická osoba - nepodnikateľ, pričom bol zároveň v ťaživej situácii, keď potreboval rýchlo vyrovnať dlhy u svojich veriteľov. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že suma 2.005,62 Eur ako finančné zadosťučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne žalovanú sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu napríklad až do vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená. Žalovaná vo vzťahu k žalobcovi porušila minimálne zákonné povinnosti vyplývajúce z § 4 ods. 2, písm. a) a c) zákona č. 250/2007 Z. z., a to ukladanie povinnosti bez právneho dôvodu a použitie nekalých praktík a neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia súd prihliadal na výšku bezdôvodného obohatenia, ako aj na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, pričom za primerané považoval, v prípade určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, finančné zadosťučinenie vo výške 300 Eur. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 2.005,65 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaná od obdobného konania v budúcnosti upustila. Súd nemohol pri rozhodovaní zohľadniť námietku žalovanej o ľahostajnom postupe žalobcu v rámci kontraktáčného postupu a jej správanie po uzavretí zmluvy (nesplácanie úveru, nekontaktovanie žalovaného, atď.). Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 4Csp/13/2017 bola žalovaná označená za účastníka zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobcovi formulovanú zmluvu, ktorú vopred sama pripravila. Žalovaná ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon stanovuje, pričom ním vopred pripravená formulovaná zmluva neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol.

18. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca mal plný úspech vo veci, preto mu súd priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.